

AGLI ORFANI ARMENI

Ո Ւ Ղ Ե Ր Զ

Accolti dai PP. Mechitaristi in S. Lazzaro
di Venezia

Մխիթարեան Հայրերու կողմէն Ս. Ղազարու մէջ
ընդունուած Հայ Որբորում

Cieco furor, di non amica razza
lacrime e sangue da voi pretese;
mai dolce una parola; affanni, offese
e il grido distruttore: «ammazza, ammazza».

Մոլուցքը կոյր ոչ բարեկամ մէկ ցեղին
Արիւն արցունք կը պահանջէր միտ ձեզմէ,
Ոչ մէկ անուշ խօսք, տառապանք, նախատինք
Եւ աւերիչ աղաղակ. «Ջարկ, ըսպանէ՛»:

Poveri Agnelli! mentre Europa pazza,
lo scempio vostro indifferente apprese,
vita e virtude, ahime! vi fur contese;
beveste il fondo de l'amara tazza.

Հէ՛ք զառնուկներ, մինչ խելագար Եւրոպան
Ձեր ըսպանդին տեղեկացաւ անտարբեր,
Կեանքի, պատուոյ համար, աւա՛ղ, կըռուեցաք,
Լիզի բաժակը քամեցիք ջրյատակ:

Ma Dio pietoso vi guardava: il letto
vi preparava in mezzo a la Laguna,
allor che Mechitar, spirito eletto,

Բայց բարեգութիւն ըզնից Աստուած կը դիտէր,
Լըճակիս մէջ կը պատրաստէր ձեզի տուն՝
Յորմէհետէ ընտրեալ հոգին Մխիթար

La gente sua tra noi chiama e raduna.
Agnelli, in questo ovile benedetto
dormite quieti: qui piena è la luna.

Կը ժողովէ մեր մօտ զաւակներն իր Ազգին:
Հապա, Գառներ, մէջն այդ օրհնեալ փարախիդ
Քնացէ՛ք հանգիստ, լիալուսին է այդ տեղ:

Il Patriarca con grande affetto.

1 Agosto 1920

Մեր ԳՈՐԱՎԱՅՈՎ ՊԱՏԻԱՐԿԸ

1 Օգոստոս 1920

Հ. Թ. Թ.

ՄԱՂԱԿԵՊԱՍԱԿՆԵՐ

Երբոր կ'իյնաք, ո՛վ աղէկներն իմ ցեղիս,
Ճամբաներու արեւնազանդ դաշտին մէջ,
Ձեր մերկութիւնը կը սքզդեմ ես անշէլ
Այրեցաւոր ալքերուն մէջ իմ սըրտիս,
Ու կ'երազեմ, անհունօրէն տըխրանակ,
Շուշաններուն անըծութիւնը ձերմակ:

Ո՛վ Մայրութեան ծոցէն խըլուած բողբոջներ,
Որո՞ք արեւ չի տեսած մահացած,
Իմ հոգիիս դազադին մէջ՝ ցիրուցան
Ձեզ կ'ամփոփեմ, ո՛վ լուսաճիւղ մեռնիք,
Ու կ'երազեմ խորշակաւոր վարդերուն
Գեղեցկութիւնը ցաւազին և անհուն:

Ո՛վ դուք, Որբերը մահատիպ ու թըռուռ,
Ձեզ արցունքին մարգարիտները կ'իյնան
Աստեղավառ միջոցներէն անասման:
Ես ձեր անգուն ունիմ արտիս մէջ խաւար,
Ու կ'երազեմ արեգակի ծաղկներ
Ձօր մտայլ գէշերն է թանձրօրէն պատանքեր:

Ո՛վ կըտրեմներն աստեղաբիւր, որ հրակայ
Ընդվըւմամբ մը խեցիք շանթն երկնքին,
Երբ ձեր վերքերը հրահոսան կը ծաղկին
Մայր հողին մէջ, ուր հունձքերուն ապագայ
Միբանեփառ արշալոյսն է բեղմնալիք,
Եւ կ'երազեմ վառ կակշիները կարմիր...

Երբ անվըկանք՝ ոճիւրին գէժ ծառացած,
Աշատութեան դիցադուններ արեգգէժ,
Դէպի կըտնէ խոյանքը ձեր կը գիտեմ,
Ու ձեր մաներն արշալոյսով պըսակուած,
Ես կ'երազեմ դաշտաբեղդ գափներն
Որո՞ք ամբողջ Հայրենիքիս մեկնանին
Տըխրատեսիլ աւերակներն են ծածկեր:

Ու կ'երազեմ արիւնաներկ ժիրանին
Որուն հրաշող ծալքերուն մէջ աղալաւտ
Պիտի նընէ՛ք Անմահութեան փառքին հետ...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱՅ